

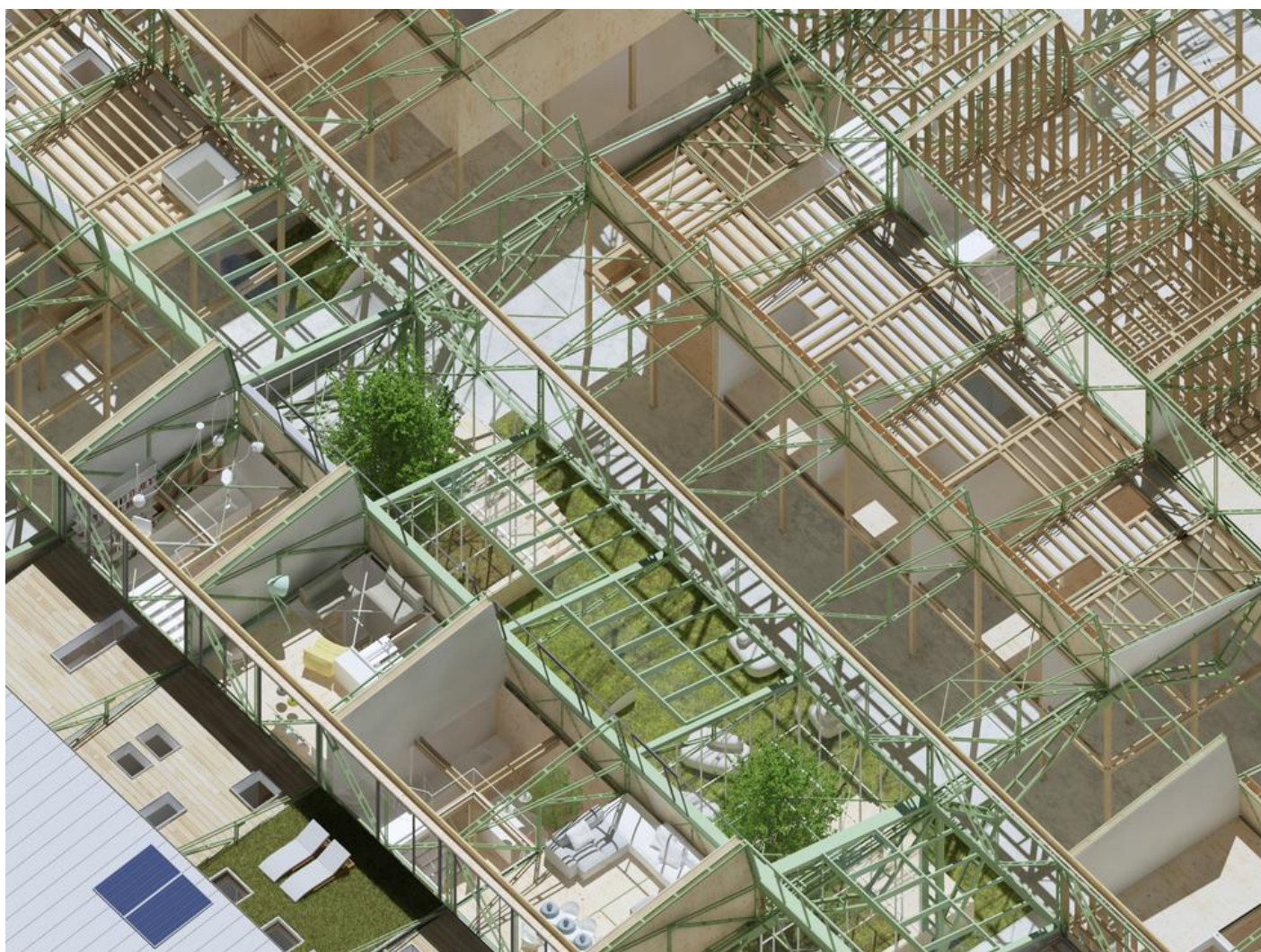
Polacy z nagrodami LafargeHolcim Next Generation Europe!

2017-09-28

Lubię to! 31

Udostępnij

28 września 2017 r. w Marsylii odbyła się ceremonia wręczenia LafargeHolcim Awards. Nagrody w kategorii Next Generation Europe przyznano projektom opracowanym przez młodych polskich architektów. Pierwszą nagrodę otrzymała Małgorzata Mader (Politechnika Łódzka) za projekt przekształcenia dawnej fabryki w kompleks mieszkaniowy, a drugą Jakub Grabowski (Politechnika Gdańska) za koncepcję przebudowy klasztoru na potrzeby ośrodka leczenia uzależnień.

I nagroda: Małgorzata Mader, Ekospołeczność - przekształcenie fabryki w kompleks mieszkaniowy (Łódź, Polska)

To już piąta edycja międzynarodowego konkursu LafargeHolcim, w którym nagradzane są projekty zrównoważonych konstrukcji z całego świata. W tym roku do rywalizacji stanęło 5085 projektów, zgłoszonych przez architektów ze 121 krajów. Na autorów najlepszych koncepcji czeka 11 nagród w 5 regionach: Środkowo-Wschodnia Afryka, Europa, Ameryka Północna, Ameryka Łacińska, Azja i Pacyfik. Oprócz zwycięzców kategorii głównej, w każdym z

wymienionych obszarów wyłaniani są laureaci LafargeHolcim Next Generation Awards. 28 września 2017 r. poznaliśmy najlepsze projekty europejskie. Dwa pierwsze miejsca przyznano koncepcjom z Belgii – projektowi elastycznej struktury dla przedsiębiorstwa odbierającego odpady, autorzy: TETRA architecten oraz koncepcji integracji mieszalni betonu z otaczającą miejską tkanką, autorzy: BC architects studies. Z kolei laureatami dwóch pierwszych miejsc w kategorii przeznaczonej dla młodych projektantów zostali architekci z Polski:

I nagroda: Magłorzata Mader, Ekospołeczność - przekształcenie fabryki w kompleks mieszkaniowy (Łódź, Polska)

Autor proponuje przekształcenie opuszczonego budynku fabrycznego w przemysłowej dzielnicy Łodzi w wielorodzinny kompleks mieszkaniowy. W istniejący stalowy szkielet wstawiono nową konstrukcję z drewna, co stworzyło efekt przemyślanej równowagi między starym a nowym. Mieszkania rozmieszczono w taki sposób, że powstał naprzemienny układ zewnętrznych dziedzińców i wewnętrznych przestrzeni mieszkalnych z drzewami rozproszonymi nieregularnie w całym kompleksie. Właściwości przestrzenne projektu opierają się na zestawieniu istniejącej wielkoskalowej struktury fabryki z kameralnym charakterem nowych mieszkań. Wprowadzono dodatkowo szereg rozwiązań, by poprawić ekologiczne parametry budynku, stawiając jednocześnie na pierwszym planie społeczność – budowanie na zasadzie partycypacji – co ostatecznie urzeczywistnia autorską wizję architektury „ekospołeczności”.

Jury wysoko oceniło założenia projektu uwzględniającego zarówno fizyczne, jak i społeczne skutki postkomunistycznej dezindustrializacji Polski po 1989 roku i szczególnie pozytywnie przyjęło pomysł przekształcenia istniejących budynków fabrycznych zamiast ich wyburzenia – w duchu znanej dziś dobrze maksymy przypisywanej Frédéricowi Druotowi, Anne Lacaton oraz Jean-Philippe’owi Vassalowi: „nigdy nie wyburzaj, nigdy nie usuwaj ani nie zastępuj, zawsze dodawaj, przekształcaj i wykorzystuj ponownie!” Pod tym względem projekt odczytano jako manifest propagujący dyskusję na temat potrzeby zajęcia się istniejącymi zasobami budowlanymi miast jako materiałem samym w sobie. Choć jury podkreśliło, że można by poświęcić więcej uwagi kwestii produkcji i magazynowania energii odnawialnej, pochwaliło jednocześnie społeczne założenia projektu, by odkryć na nowo pozytywne aspekty socjalistycznej przeszłości Polski i jej wspólnotowego ducha jako przeżywanego rzeczywistości.

